

քանասիրական

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹԻՒՆ

ԱՆՄԻՒԹԱՐՔՆ

Ընդ սիրելւոյն մեք նըստեաք
 Սախծեալք, ի դոյզն ինչ ի կուր,
 Ընդորր էր ցայգն եւ սահեաք
 Ընդ բացարձակն ուսհս ի ջուր:
 Ոգեկըղզին ամենագեղ
 Լուսնին ի շող լուսանայր:
 Սիրոյ անդէն հընչէր գեղգեղ,
 Յաժեալ շարժէր միգին պար:
 Հընչէր ըզսէր, ըզսէր յաւէտ,
 Եւ յաժէին խայտալով:
 Իսկ մեք սահեալ գընամք անկէտ,
 Ընմըխիթար յիմն ի ծով:

ԲԱՐԵԱՒ ՄՆԱՅՔ

Ղեղին տերեւք սարսուեն դողան,
 Սողարթքն ի վայր անկանին
 Ո՛հ, բնաւ որ քաղցրն են եւ հեշտին
 Թօշնեալ գըլին ի տապան:

Սայրեացն ի ծագ ի փայլ տըխուր
 Լքփւոյն ճաճանչ հարկանի:
 Ղա՛ ամարան որ մեռանի
 Լքգեօք յետին է համբոյր:

Ինձ արտասուք յաչս անդ ցոլան
 Լը ի խորոց ի սըրտէ,
 Լըս ինձ պատկեր ի յուշ ածէ
 Ըզլաժանմանս մեր վայրկեան:

Օքեղ ինձ թողուլ առաջի կայր,
 Օ ի մեռանիս՝ գիտէի:
 Ես բացագնաց ամառն էի,
 Ղու մեռանողն այն անստառ:

ՀԱՅՆԷ

ԽՈՐՀՈՒՐԴԻ ՅԱՌԱՆՁՆՈՒԹԵԱՆ

Սիայն կամ ես, այլ հոգիս
 Սերկացեալ յիւրն ի կաւէ,
 Ի մի խորհուրդ փայլակէ
 Որպէս ինչ էրն վեհ եւ սուրբ,
 Եւ զմենութիւնն ահարկու՝
 Լըարածովք ինձ լընու:

Երկնաշընորհ ինչ պատկեր
 Բերէ աչացս առաջի:
 Որ զիս զմայլեալ ի հոգի,
 Տանի յերկինս ընդ նըմա,
 Ղա ինքն Ոգին է սիրոյ
 Ղա արեգակն հաւատոյ:

Երբ նայն հեծէ՝ ես ըզբոյր
 Ըզգամ ծաղկանց համօրէն,
 Սինչ խօսի՝ գանգ մի անդէն
 Լըսեմ յեթերս ես ըզսէր:
 Թէ ժրպտեսցի՝ է եւ շող
 Որ արփենեացն է յաղթող:

Սէհ զիս ըզգամ ընդ նորա
 Կարեաց կենացս ընդհանուր:
 Ստք իմ կոխեն առաթուր
 Ըզխոշտանգանս եւ զյանցուած
 Իմոյ սըրտիս թըռչանաց
 Զիք ոչ մի թեւ զուգընթաց:

Եւ ոչ երկիւղ ինչ ազդէ
 Սարտ ապառնոյն յիմն հոգւոյ:
 Սեռայց արդեօք, բայց ես ոչ
 Կարեմ ի ստոր իջանել
 Շընչոցս՝ յետին տուրեւառ
 Կեցցէ խորհուրդս իմ իսպառ:

Ընկցի մարմին, այլ հոգի
 Ի սոյն խորհուրդ լըծորդեալ
 Համարեսցի յաւէժ կեալ
 Ըզնոյն գունակ ցանգ ըզկեանս:
 Օ ի չկարիցէ վեհագոյն
 Ղտանել ուրեք խընդութիւն:

ԳԱԲՐԷԼԻԲԷԼ